

Cartes

Socorristes de Tossa

Concepció Turró Oviedo. barcelona.

Aquest estiu he necessitat el servei dels i de les socorristes de Tossa i he quedat entusiasmada amb la seva professionalitat, eficàcia i saber fer la seva feina amb molta simpatia, han fet molt agradable una situació per a mi difícil de passar. Moltes gràcies, Dani, Gerardo, Nil, Sergi, Judit, Tato, Roser... Em sabria greu deixar algú per citar per això a tots i a totes moltes mercès, heu estat fantàstics i fantàstiques. La vostra admiradora incondicional, Concepció.

Què volen aquesta gent, que vénen amb amenaces

Francesc Riera Casalí. sarrià de ter.

¿Què volen aquests bancs, que ens amenacen amb les deu ?plagues bíbliques si Catalunya esdevé un estat independent ? ¿Per què el governador del Banc d'Espanya s'ajunta amb l'indicat cor de veus dels bancs? ¿Que no es recorden qui va tenir la culpa de la darrera crisi econòmica que hem tingut a causa de la cobdícia d'uns bancs i caixes, alguns dels quals han hagut de ser rescatats amb els diners dels contribuents? ¿Per què mai no han tingut cap interès a aturar els desnonaments de la gent que no podia pagar les hipoteques? ¿Per què es va deixar construir sense cap mirament una gran quantitat de pisos i altres edificis, només amb l'interès especulatiu d'uns bancs, certs empresaris i certs ajuntaments?... Pobres innocents! ¿No saben aquestes entitats de crèdit que si marxen de Catalunya, no sols no els plorarem, sinó que existeixen una colla de Bancs dels Pirineus i més enllà, que estaran molt contents de venir a ocupar el seu lloc? És allò que diuen: «Quien va a Sevilla pierde su silla».

¿Per què el president de la CEOE i el de les Cambres de Comerç d'Espanya, respectivament, es queixen ara de la possible independència del nostre país i en canvi no s'han queixat gaire de la falta d'inversions de l'Estat en l'obra pública a Catalunya i han lloat les gràcies del Govern central? En aquest món no s'ha de ser tan egoista i pensar una mica en els altres, ja que la riquesa de Catalunya ha estat sempre amb l'esforç dels que han lluitat colze amb colze per anar endavant i remant contra la incomprensió dels successius governs estatals.

Sanitat privada estancada

ROSA MARTI RABLET. girona.

Voldria des d'aquí reivindicar l'alçada i qualitat de la nostra sanitat pública, la millor que ara tenim. Farta d'anar a consultes privades pagant factures indecents, cansada de perdre el temps a les saletes d'aburgesats facultatius, tant ells com elles amb poques honroses excepcions, avorrida d'un tracte fred i distant, és sorprenent adonar-se que al final, i sense pràcticament cap cost, el sistema públic funciona millor, gent més amable i prepa?rada, a més de constatar que els seus avenços tècnics són superiors. Crec que la frase «van grassos» és la que resumiria l'actitud de molts metges particulars de la nostra ciutat i així ho constato amb moltíssima gent. El món ha canviat, uns adormits i estancats, altres millorant dia a dia. Gràcies, sanitat pública!

La vergonya número 1 (els sous dels nostres mandatariis)

Josep maria pla. girona.

Estic llegint diàriament el Diari de Girona i se'm remou l'estómac de ràbia i impotència davant de tanta hipocresia per una part molt elevada dels nostres polítics, fent alguna excepció.

Acabaran amb els que creiem amb ells, faran que els repudiem totalment, i és que el primer que fan quan puguen al poder és apujar-se el sou d'una manera totalment desproporcionada i no tenen en compte que, tal com diu el diari del dia 24 de juliol, el 26% de nens de Barcelona viuen amb extrema pobresa i aquí s'hi suma també una quantitat molt elevada de la resta de Catalunya en famílies que amb sous miserables i tercermundistes no arriben a final de mes.

Com pot ser que un alcalde de Fornells de la Selva s'apugi el sou un 60% i que el seu poble es quedi tan panxo acceptant-ho, i com aquest moltes entitats estatals que si ho sabéssim se'ns posaria la pell de gallina en veure tanta injustícia i hipocresia.

Aquests senyors que ens pretenen governar, jo els faria viure amb el sou d'un retirat o d'un treballador normal i així veure com aquesta febre per pujar al poder es reduiria i sols es presentarien els que tinguessin vertadera vocació per servir la ciutadania del poble, i no la seva butxaca.

Els catalans ho hem demostrat durant tota la nostra llarga història, som massa pacífics i estem acostumats a abaixar-nos els pantalons, i això ho saben els més llestos, que s'aprofiten per omplir-se les butxaques i agafar-se ben fort a la cadira.

Les arques dels ajuntaments estan buides, però això no implica que en el primer ple tots es posen d'acord a apujar-se els sous. És igual que siguin d'esquerra, com de dretes, com de Ciutadans com de les CUP. Crec i reafirmo sincerament que ens estan prenent el pèl.

Sort que ara els retirats ens apujaran un 0,25% no obstant segons notifica el diari el 18 d'agost, els de les CUP denuncien que els càrrecs de confiança del govern s'incrementen un 75%.

Això no hi ha qui ho pari, és totalment indignant i una grandíssima presa de pèl per a tots els que no arriben a final de mes, que són molts, per desgràcia, massa.

Girona m'enamora

Àngela Ferrer i Mató. girona

Aquest estiu he assistit a molts concerts, cantades d'havaneres, festes majors... i en cap celebració ha mancat la interpretació de la sardana Girona m'enamora. El públic, ben variat, no ha volgut marxar sense escoltar aquesta formosa composició. I és que Girona, de veritat que enamora. És petita i potser d'aquesta circumstància comença a ser especial. Diem en català que «al pot petit hi ha la bona confitura» i Girona és aquesta confitura selecta i preferida. Tots coneixem les seves belleses, des del Barri Vell, visitant l'antic camí de la Via Augusta romana, la Catedral, única per la seva nau, la plaça del Raïms, la més petita del món i les muralles i un llarg etcètera i no oblidem l'Eixample, model de modernitat. Girona no ha quedat estancada en el temps, sinó que evoluciona al compàs de modes en botigues i en tot el que calgui. La filmació de Joc de trons ha estat un detonant per als que encara no s'havien assabentat que a Catalunya i a part de totes les seves belleses, que són moltes, hi havia una formosa joia per descobrir: Girona.

Per tot plegat, crec que la famosa sardana omple d'emoció totes les persones, gironines o forànies, no importa, i fa que totes les festes concloguin amb l'emoció de sentir una música tendre, senzilla, però que t'eixample el cor. Girona és la joia de la «corona», mai millor dit.

El «corralito»

carme blanch isern. vila-sacra.

Després de les set «plagues d'Egipte» i de totes les desgràcies que ja ens han anunciat, ara resulta que és el Capital o sigui, els bancs, que marxaran, per tant, no cal preocupar-se per tota aquesta pobra gent -els

refugiats- a on s'allotjaran, donss amb la quantitat d'edificis que quedaran buits, ja ho solucionarem.
També voldria recordar la famosa frase que ens descriu: «Los catalanes, de las piedras sacan panes», i per tranquil·litzar el personal, ja decidirem què farem amb el «corralito», si hi posarem gallines... o porcs... o conills, etc., etc.
Per Déu!, que ja ens hem fet grans. Visca Catalunya!

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/09/24/cartes/744863.html?utm_source=rss